

MARIJIN LIST

NEVTEPE NO
POPRIJETA
DEVICA MARIJA

ZMOŽNA

GOS-PA
VOGR-SKA

Dari.

Na podporo M. Lista i Novin so darovali:

Srednja Bistrica 56 K. 90 f., v Trnji nabrala Tkalec Ana 88 K. 50 f., v Brezovici nabrala Špilak Bara 31 K. 50 f., časnik Marijinih sedmerih radost z Brezovice 10 K., v Žižkih nabralo Prša Janoš 85 K. 20 f., Mencigar Štefan p. 104. b. 3 K., Lipa 105 K. 70 fil., Gumilca 86 K 32 f., Renkovci 88 K 70 fil.

Po 1 K.: Markoja Oeta, Lonec Marija iz Odranec, Virag Marija, Kondor Ferenc iz Sakalovec. — *1 K. 60 fil.:* Rože M. 7 Radosti. — *Po 2 K:* Dravec Ana z Gomilic, Kovač Štefan topničar, Gjura Treza z G. Bistrice, Koštric Štefan, Kotnjak Janoš 48. pp. *Po 3 K:* Balažic Matjaš. *Po 4 K:* Mesarič Štefan p. 29. pp., Andrejek Janoš podd. 19. dmb. pp., Gerič Štefan trenski vojak. *Po 5 K:* Ferenčak Martin od Lipe, Jerič Ivan sanitec. — *Po večših zneskah:* Lük Janoš, vojni delavec 6 K, Lebar Štefan 20 dmb. 10 K, Šömen Janoš 300. domb. 10 K, Edšidt Matjaš pazitelj zavzetih 15 K, Zerdin Jožef p. 48. pp. 12 K, Balažek Jožef nabralo v M. Polani 44 K, Krašči 31 K 50 fil., Koštric Jožef nabralo v Žižkih 83 K 60 fil., Hozjan Jožef nabralo v Polani 156 K. 20 fil., — Antolin Gizella 60 fil.

Pod Lipov so darovali: Tivadar Ferenc i žena 6 K; po 4 K: Zver Ivan, Sobočan Peter; po 3 K: Zver Marija, Zadravec Matjaš; po 2 K: Matjašec Štefan, Pál Štefan, Zadravec Matjaš vurnr, Düh Anton, Düh Štefan, Zadravec Ivan, Sobočan Martin, Horvat Matjaš, Sobočan Štefan, Matjašec Mihal, dve Düh Ani, Pücko Jožef, Sobočan Stefan, Düh Ivan, Balažek Martin, Dogar Matjaš, Horvat Jožef, Tkalec Matjaš, Düh Štefan, Gjörköš Štefan, Žalik Ana 1 K 60 fil.; po 1 K 20 fil.: Horvat Štefan, Ferčak Peter, Düh Treza; po 1 K: Zadravec Andraš, Horvat Štefan, Zver Štefan, Zver Ana, Maroša Ivan, Smodiš Mihal, Zver Peter, Düh Klara, Zadravec Ferenc, Zver Matjaš, Zadravec Andraš, Zver Martin, Fotivec Martin, Zver Bara, Litrop Štefan, Zadravec Andraš, Matjašec Matjaš, Zadravec Manka, Zadravec Štefan, Zadravec Jožef, Gjörköš Jožef, Matjašec Ivan, Markoja Jožefa žena, Horvat Martin, Litrop Marko, Tkalec Andraš, Tomec Štefan, Žerdin Jožef, Šömen Orša, Antolin Marija, Skledar Anton; — v filerah: Matjašec Marko, Casar Marko, Balažek Bara, Zadravec Štefan, Horvat Peter po 60, Petek Jožef 80, Horvat Orša, Pücko Štefan, Petek Jožef, Zadravec Klara i Manka, Gjörköš Roza po 40, Škalič Ana, Pál Štefan po 50, Forton Peter 30. — *V Renkovcih* nabrano: po 2 K: Horvat Bara, Matjašec Orša, Toplak Štefan, Tramjek Ferencova dočica, Toplak Ferenc, Jerič Jožef, Tratnjek

ZMOŽNA GOSPA VOGRŠKA

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejūje ga z dovoljenjom visešnje cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF,

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnice, l. 1904. dec. 8. obhajane zavolo razglašenja verske pravice od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, šteri den je te pobožen list vogrskim Slovencom kak prvi slovenski list do rok dani. Cena M. Lista z Novinami vred, či skūpno hodi v edno faro, je 4 K., vsakomi na njegov lasten naslov 6 K., v Ameriko 12 K. K M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezusovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki tjeđen. Naročniki so deležni sadov več kak štirijezero sv. meš na leto.

Velikameša.

Deva sveta
V nebo vzeta,
Si denešnji den,
Večna slava
Te obdava,
Mati vsem ljudem.
Vsi svetniki
V punoj diki
Menje so kak Ti,
Vseh svetloba

Je medlovna,
Tva se bolj' blišči.
Vse lepote,
Vse dobrote
Nebe in zemljé
V večnoj slasti
Moro zrasti,
Prido li pod Tě.
Više vseh si,
Samo Večni

Je več od Tebé,
Tvoja slava
Napunjava
Vse z nebes, z zemljé,
Dale sega
Kak je neba
Tvoja slava, čast,
Ve je tvoje
Srce Božje,
Tvoja večna last.

Srčen.

Razlaganje katekizma po nedelah i svétkah v vsakoj hiši.

Katekizem.

Što je Düh sveti? Düh sveti je tretja božanska oseba (peršona), z Očom i Sinom eden pravi Bog.

Kaj dela Düh sveti v človečoj düši? Düh sveti človeka na dobro pomaga ino ga posveti.

R a z l a g a .

29. Nedela.

Ljübezen božja se je razlejala v naših srcah po svetom Dühi, ki nam je dani. (Rim. V. 5.)

Z teh reči že lahko spoznamo, što je Düh sveti? Če on božjo ljübezen razleva po srcah človečih, to je on ne drügo, kak božja ljübezen. Oča Sinü svojega večnoga i Sin svojega večnoga Očo po večnom svetom Dühi ljübi. Sveti Düh veže vküp Očo in Sina Boga po ljübezni, on je njidva düh, njidva ljübeča natura. *»Bog je naime, kak sv. Pismo pravi, ljübezen.«* (I. Jan. IV. 16.) Če je pa sveti Düh večna ljübezen, te je delo njegovvo tüdi ljübezen. Vsaki naime tisti posel opravla, šteri z njegove narave, njegovoga stana shaja. Zato predga dühovnik, meštrijö zvršava mešter, polje obdelava kmet. Kaj je na koga poleg božje vole i poleg lastnosti njegove nature zavüpano, tisto zvršava. Ravno zato pa, da je Düh sveti ljübezen, ne more drügo opravlati kak dela ljübezni. On ljübezen leva na düše. To je njegov posel. Oča nebeski je stvoro svet, Sin ga odküpo iz ljübezni do nas, sveti Düh ga pa vči kak naj povrné to ljübezen Očino in Sinovino, kak naj ljübi Boga, zato vleva ljübezen v düše človeče. Premislimo si to delo svetoga Düha. Glejmo, kak nas vči ljübiti Boga, naj mo dobri vučenci njegovi, pravi ljübitelje neskončno ljübeznivoga Boga, ka mo iz ljübezni do njega ljübili trpljenje.

30. Nedela.

„Zemlja je pa bila püsta i prazna i tema je bila na površji globočine i düh Božji je plavao nad vodinami.“ (Gen. 1. 2.) To nam pravi sveto Pismo od stvorjenja sveta. Zmislite si, drage düše na začetek sveta. Bog sam nam naznanja, da je vse püsto bilo, brez svetlosti, sama voda i trda zemlja. Je mogoče kaj strašnejšega misliti? Nieden trak svetlosti ne prehodi to nezumno zemljo, niedno drevo jo ne okraši, niedna rožica na njoj ne precveté, niedna ptičica se na njoj ne zglesi. Celi svet je kak en velikanski grob. Ali glejte, kaj je to nad vodinami? Kaj plava, kaj plahota tam v toj smrtnej pokrajini? Düh ljübezni. „Düh božji je plavao nad vodinami.“ Sveti Düh, večne ljübezni Düh plahoče nad vodinami pa zavolo njega, zavolo njegove ljübezni, z šterov je napunjen, spregovori Oča Bog: „Naj bo svetlost.“ (Gen. 1. 3.) I zasijala je svetlost v smrtnej tmici i razločile so se vodine od sühe zemlje, napunilo se je oboje z stvarmi, rastlinami, razprostrla se je sunčna neba nad zemljov i nad ves te velikanski svet je postavo Bog malo stvorjenja za kralja: človeka. Pravo je naime: „Stvorimo človeka na našo podobo i spodobnost, naj kraljüje nad celov zemljov.“ (Gen. 1. 26.) Glejte, to je delo Düha ljübezni, svetoga Düha. Smrt je premenjena v življenje, tema v svetlost, püstina v rodovitnost, nezmožnost v kraljestvo. Düh Océ nebeskoga, düh Sina božjega, düh ljübezni, sveti Düh Bog je plavao nad vodinami, nad temov, nad praznotov, nad smrtjov i vse je premenjeno. To dela Düh sveti v naturi, v naravi i to dela tüdi v düšah.

31. Nedela.

Brez svetoga Düha düša nema življenja. Kje ne ga sv. Düha, tam je smrten greh, je pekla sen, je ležišče hüdh dühov.

Svetejše düše človeče ne bilo, kak je Jezusova. I

čido delo je ta presveta duša? Dobro poslušajte, kaj pravi Gabriel nadangel Mariji: „*Düh sveti pride nad tebe i jakost Višešnjega obsenca tebe, zato de se zvalo Sveto, štero se od tebe narodi, Sin božji.*“ (Luk. I. 35.) Glejte, sv. Dūha delo je stvarjenje našega Zveličara, sv. Dūh je upodobno Jezusovo telo i dušo, najčistejše telo, najsvetejšo dušo Šina božjega. Sam Jezus tudi posvedoči to, kda pravi „*Düh Gospodov je nad menov.*“ (Luk. IV. 18.) „*Düh modrosti i razumnosti, düh presveta i moči, düh znanosti i pobožnosti, düh bojznosti Gospodove me napuni.*“ (Is. XI. 2, 3.) To sam, večni Bog svedoči. Življenje, vse vrline, vse rože, vsa lepota i toplota duše je delo ljubečega sv. Dūha.

32. Nedela.

Te največji božji dar, življenje duše, se po sv. Dūhi razleva na nas. Po njem dobi duša življenje, po njem stane iz sna smrtnoga greha i začne živeti žitek božje dece. Jezus nam svedoči to: „*Ki se znova ne porodi po vodi i svetom Dūhi, ne more priti v nebesko kraljestvo.*“ (Ján. III. 5.) Življenje duši Düh sveti deli; štera nema toga življenja, večnoga zadobiti ne more. V nebi vekomaj živejo, mrtvec priti ta ne more. Na gostüvanje se ne zvejo mrtvi, nego živi. Zato je, dao kralj, kak je dragi Jezus v priliki od gostüvanja pravo, tistoga človeka vövrči, šteri je ne meo svadbenoga obleča, to je šteri je ne meo na duši življenja.

I to življenje Düh sveti prvič pri sv. Křsti da dušam. Njegova ljubezen da moč krstnoj vodi po zasluženi Jezušovom, ka zbriše vsaki zadužek greha i kazni pa na stržaj odpre vrata večnoga žitka pred vsakim okrščencom. Po krsti ki vmerje, pred bi kakši greh včino, če jih prle ravno na milijone meo, zraveñ v nebo pride. Křst zbriše pekel i vice. To dela Düh ljubezni, Düh sveti. I njegove moč je skrita v vsako svetstvo, v belo hostijo tudi, kajti on je Düh Jezusov. On odpre vretine suz v

očah, On potere trdokorno srce, On je gene na vsmiljenost, On je davao krepost mantrnikom, On moč spoznovalcom, On je obdržao nedužnosti venec deviškim dūšam. On je okrepo pokornike, ka so se znali zatajiti, dūhovnike, ka so znali goreče širiti kraljestvo božje. On je tisti, ki vodi Matercerkev, ar on je Dūh ljūbezni, Dūh Očé in Sina, on je sveti Dūh, molbe vreden pravi Bog, ki z Očom in Sinom edno jedino božjo naturo ma.

33. Nedela.

Ka edni življenje dūševno mamó, ka se ne nevolimo sv. obhajila, štero nas varje smrtnih grehov, ka med pokvarjenim svetom le stanovitni ostanemo, ka nas niti nevole, niti dobrote na spravijo dol z prave poti, je ne naše zaslūženje nego delo sv. Dūha. Ka drūgi v toj groznoj nevoli svetovnoga boja, kda božji bič tak glasno poka po ljūdeh kak od občinskoga potopa še niednok ne, ka pravim, drūgi v toj groznoj nevoli le se ne vemo zatajiti, le iščemo samo tisto, kaj telo žele, z dūše se pa spozabimo, ka se nam ne vsmilijo ne rane, ne siromaštvo, ne mirajoči, ne pokojni, ne jokajoči, ne blodni, nego samo lasten žep i blek, je znamenje, ka božjega Dūha nega v nas. Kje je on, tam je življenje dūševno, tam je zatajūvanje v svetosti. Glejte Jezusa, Marijo, sv. Jožefa i drūge svetnike, ki so napunjeni bili z sv. Dūhom, kaj so ljūbili?

Jeli križ z ljūbezni do Boga i bližnjega. Radi so se zatajili, naj Boga odičijo i dūše zveličajo. To je tūdi naša dužnost. Zato pa prosimo sv. Dūha, naj nas napuni z svojov ljūbeznostjov, ka se križá ne zbojimo, nego ga obimmemo. Če poljūbimo križe, šteri se nam ponūjajo, te se spremeni tak vse v našoj dūši, kak se je pri stvarjenji sveta — pūšta, mrtva, temna naša dūša postana živa, se spremeni v grede, na štere sija ljūbeznivo risalsko sunce i zbūja v njihovih gredicah rožice jakosti, edne lepše od drūgih.

Snežna Devica Marija.

Pod naslovom »Snežna Devica Marija«, aug. 5. časti Maticerkev Bl. D. Marijo, Mater Jezusovo.

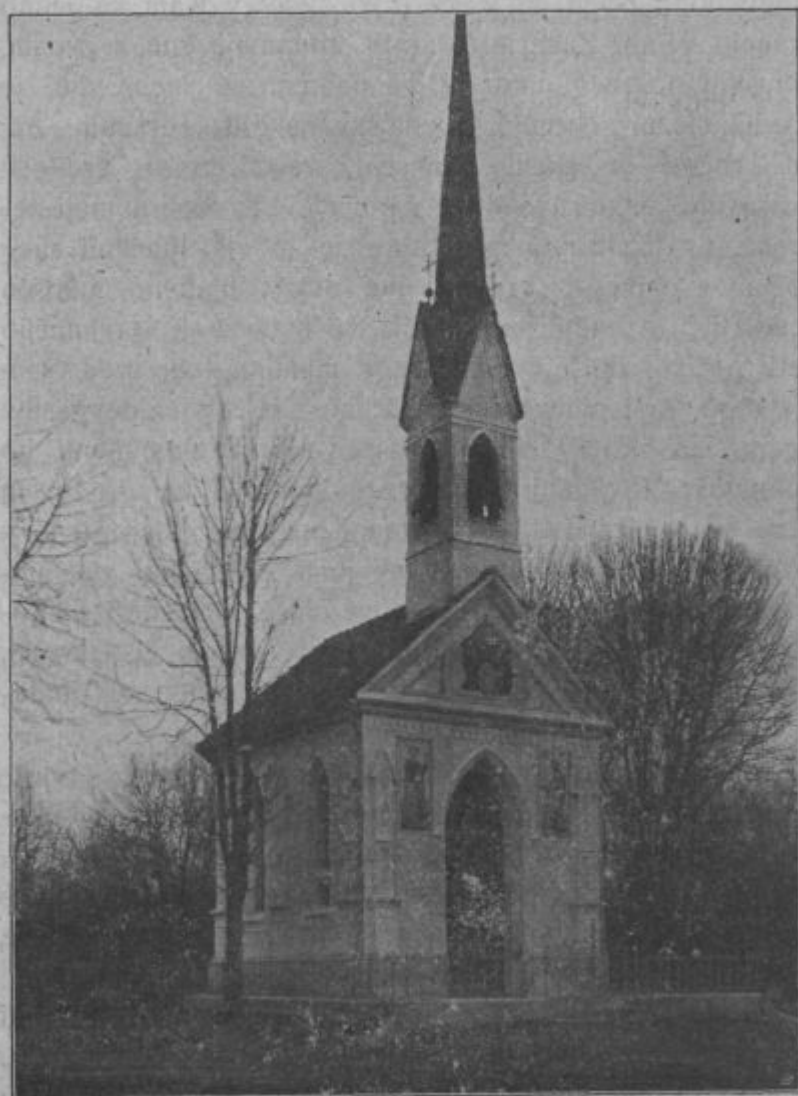
Zrok toga naslova i celoga svetka je sledeči. Za časa Liberija rimskoga pape je živo v Rimi bogat plemenitaš: Janoš z svojov pobožnov tovarišicov, šteriva zakon je dober Bog ne blagoslovo z decov. Kak pobožniva krščenika sta vervalo, ka vse Bog ravna, vervalo sta zato to tudi, ka je njegova sveta volja, da nemata dece. To bi zdaj samo radiva znala, kam naj svojo vrednost data, na kakše namene jo razdelita, jeli na siromake, ali na samostan, ali na cerkev ali kakše druge dobre namene. Naj se popolnoma ravnata po božjoj svetoj volji, zročita celo svoje imanje v last Bl. D. Marije pa z gorečimi molitvami prosita to dobro nebesko mater, naj sprejme mildstno njidva ponudbo pa njima kakše znamenje da, na koj naj obrneta svoje imanje.

Velikodušne ponudbe je Jezusova presveta mati ne zavrgla. Pred aug. 5. tisto noč se je prikazala Janoši i ženi kak i sv. oči Liberiji pa njim je naznanila, ka je ponujeni dar sprejela i to žele, naj se ž njega nej na čast tam cerkev zozida, kje drugi den v Rimi sneg najdejo.

Aug. 5. so se Rimljani na veliko čudo zbūdili. Gora »Exquilin« je z snegom bila pokrita te, kda so vročino komaj premagali. Še v zimi je redko sneg v Rimi viditi, ne pa augusta, v dnevah neznosne vročine. Vse šamri zato proti gori i zvedava po čudi, kaj bi pomenila. A le hitro se razširi vest po mestu, ka je Marija sprosila to čudo od Boga i cerkev žele meti na toj gori. Sveti oča Liberij zdaj veliko procesijo zberejo vkup i jo pelajo z gorečov pobožnostjov na snežno goro pa blagoslovijo tam mesto, kje de cerkev stala.

Presrečni Janoš z ženov je pa zdaj z podyojenov

radostjov podelo vso svoje imanje na zidanje cerkve, štera se zove snežna Marijina cerkev zavolo čüdnoga sneženja v augusti ali pa velika Marijina cerkev, naj se

Melinčka kapela, posvečena na čast Bl. D. Mariji Snežnoj.

po toj velikoj čüdi odlikuje od drugih v Řimi še štoječih Marijinih svetišč.

To je zrok, zakaj zovemo aug. 5. god za snežno Marijo.

Ma pa ta čudna zgodovina jako pomenljiv navuk za nas. Povejte meni, Marijo ljubeče duše, ne bi ona mogla drugo znamenje tudi dati? Jeli da, ve je mati Vsegamogočnoga Boga, ki je že prvo čudo v Kani na njeno prošnjo včino. Zakaj si je zato znamenje snega zvolila, ma svoj poseben namen? Te namen, se meni vidi, je eden ljubezniv opomin za skušavane duše, opomin, naj od vročine nečistosti, pijanstva, nevošččnosti, srditosti skušavane, mantrane duše sprevidijo, ka dobra mati nebeska ma hladilo za nje. Štera je mogla hladilni sneg poslati v največjoj vročini, ma oblast hladilno miloščo rosi tudi v najhujšem ognji skušavanja. Koga mučijo zato nečiste skušnjave, — draga mladina, tebe pred vsem — koga terši pijanosti, nevošččnosti i srditosti nevgasljev ogenj, naj beži k Snežnoj Devici Mariji. Ona njemi bo pomagala. Z vüpanjom naj se njoj potoži, kaj ga žge in peče pa ponizno naj jo opomene na sneg, šteroga je v vročini puščala na Rim pa tak jo te prosi, naj na njegovo vročino i pečelino njegove duše tudi sneži blagodejno miloščo — če de stanovitno tak proso, čisti, krotki, trezen, ljubeznivi postane, čeravno bi meo že Judasovo srce.

V našoj Slovenskoj krajini je dvoje svetišče Snežnoj D. Mariji posvečemo. V podržnici Sv. Jürja, v Fükslincih cerkev i v podržnici Beltinec, v Melincih kapela. Ta prva že dugi čas gorstoji, ta druga je zdaj v najnovjšem časi nastanola i od njenoga vstanovljenja sledeče podatke mamó pri roki.

Leta 1912. je začeo melinčki župan sam pobirati milodare za zidanje kapele i le hitro je je vküp sproso. Zemljo za žganje cigla je tudi sam dobrovolno darüvao. Cela občina je na petao bila i od maloga do velikoga pomagala pri delanji cigla. Da so pa tü drva v želi, naj si je siromaška občina za žganje cigla more spraviti, je teliko več cigla napravila i odala, ka si je za te peneze mogla küpiti drva.

Leta 1912. je kapela pod streho prišla. Zidao jo je Jandel Anton iz Ljutomera; l. 1913. je pa bila poslikana (namalana) od Košar J. od Sv. Jürja Štajarskoga. Patrone, Snežne D. Marije, kak i sv. Jožefa i sv. Alojzija, Srca Jezusovoga i Srca Marijinoga podobe so delane na Tirolskom i ž njimi je prišlo tüdi vso drügo lepo pohišstvo v kapelico. Zvün podob se na steni vidijo: oznotraj na oboki: Marijine podobe iz lauretanskih litanij, na steni ozvünaj Sv. Trojstvo, sv. Peter i sv. Pavel apoštola, sv. Križ, sv. Ana i sv. Florijan, oznotraj pa sv. Ivan krstitel i sv. Barbara.

Cela kapela, štera je l. 1914. z velikov slovesnost-jov blagoslovljena, je siromaško melinčko občino 7763 K stala, kaj so vse sami dali, samo kelih so njim darüvali mil. grof Zichy Augustin iz Beltinec. Če k tem stroškom vzememo še to, ka so onoisto leto še šolo mogli za 15 jezer koron povati, te zaistino moremo zenkraj Melinčare od pete do glave pohvaliti, z drügi kraj pa moremo po zrokah zvedavati, zakaj so stari že pokojni Melinčarje ne mogli kapele zozidati, kda so že cigel žežgani meli pa bili še premožni. Zrok je to: *radi so pili*. Melinčki indašnji pivci so na slabom glasi bili pri poštenih ljüdeh. Cigel kapelski so zodali i zapili, peneze svoje so zapili, vrednost so zapili, cela ves je na siromaštvo prišla. I to je zdaj pomagalo. Siromaštvo je ljüdstvo streznilo, začeli so se ne ne h kupici nego k Bogi obračati i dobili so njegovo pomoč: cela občina se je pobolšala, streznila, v Marijino obrambo zročila i tak zača velika večina v njej napredüvati pod plaščom Marijinim v časnih i večnih zadevah. Daj Snežna Marija, ka sosedne i drüge slovenske občine tüdi stopijo na pot Melinčarov: pod tvojim varstvom na pot treznosti i bogabojznosti.

„Oča nebeski je jagode vsado,
Žlathno jih dišati on je navado.
Naj bi vučile nas, Njega ljubiti,
Naj bi nas vabile, Boga hvaliti.“

Molitev k Mariji.

O Marija, znam ka so na sveti zablodjene ovce, štere bežijo od Jezusa: prosim Te, pelaj jih k dobromi Pastiri.

O Marija, či je kakša duša, štera v tom trenutki šče Boga razžaliti: prosim Te, zadrži jo, naj ne spadne.

O Marija, so ljudje, šterim je že zadnja vōra odbila pa so ešče v smrtnom grehi: prosim Te, obūdi jim popolno požalūvanje.

O Marija, so takši ki zdaj zavolo nesreče ščejo mrmrati proti božoj modrosti: prosim Te, pripravi je, naj se vdajo v volo božo.

O Marija, so duše, štere od vseh zapuščene, trpijo v purgatoriumi: prosim Te, reši je.

O Marija, med mojimi znanci in prijatelji so, ki so mrzli do bože službe, do predge, so, ki so nevoščlivi,

sosede in bližnjega sovražijo, iščejo preveč sami sebe, svojo čast in pohvalo: prosim Te, vžgi jim plamen ljubezni do Boga in bližnjega. O Marija, pred tvoje obličje položim svoje prošnje: prosim Te, poslušni me.

Želemo mir?

Gde je mir, tam je boži blagoslov, gde je boži blagoslov, tam je vsega zadosta.

Gde pa je mir? pri šteroj hiži? Morebiti pri onoj, gde je mož pijanec, ali pri onoj, gde žena hodi našmintana in košnata, ali pri onoj, gde deca delajo po svojoj glavi in ne v pokorščini do starišov? To je nemogoče.

O, da bi nas ta vojska navčila zaistino ljubiti mir in ešče bole v njem živeti, ne pa samo zdihavati po njem!

Zdaj je čas.

Mislimo si ednoga človeka, šteroga so pregnali daleč iz domovine, daleč od njegove vesi in hiže, od starišov, od žene, dece in od vseh prijatelov. Te človek je obsojeni ostati do smrti tam v logi med divjimi zverinami, na déžji, vetri, zimi in vročini. Ali je ne grozno misliti na takše življenje? Nekaj takšega, toda nepopisnokrat strašnejšega se godi z grešniki v pekli. Nesrečni! Radi bi se ga rešili, pa ne morejo. Mi, či li ščemo, se ga lehke ognemo.

Za vsaki den.

Čujte ešče ednek to staro, toda vsaki den se ponavljajočo resnico: Dokeč ste na toj zemli, te mogli vsaki den nositi svoj križ. Tak je bilo vsikdar, tak je in tak bo. Zato je najbole, či se popolnoma vdate in potrpežljivo prenašate svoj križ.

Je li ne Jezus pravo: Či što šče iti za menov, naj zataji samoga sebe, naj vzeme svoj križ *vsaki den* in naj hodi za menov. (Luk. 9, 23.)

Kaj se pa pravi hoditi za Jezušom? Trpeti kak je trpo On in priti po trpljenji toga kratkoga življenja v njegovo kraljestvo.

Ščete priti v to kraljestvo?

Naj vas to ne prestraši. Istina, pokvarjena natura in njene grešne nagnjenosti vam pravijo: Ne, ne! Križov, trpljenja ne! Veselimo se, pijmo, jejmo in uživajmo na zemli! Križov ne!

Toda jaj človeki, či ne bi meo križov v tom življenji.

Poslušaj, kaj pravi nadale Jezus: Ki ne vzeme svojega križa na sebe in me ne nasladuje, on je ne vreden mene. (Mat. 10, 38.)

To toliko pomeni kak či bi pravo: Ki nešče živeti poleg božih zapovedi, štere pravijo: ne smeš krasti, ne smeš nečistovati, ne smeš soditi bližnjega itd. je ne vreden mene; nadale: ki vidi, kak sam jaz noso svoj križ za lüdi, on pa svojega nešče nositi z veseljom ali konči potrpežljivo nego mrmra proti Bogi, je ne vreden mene.

Pa vendar, vsi želemo biti Jezusovi prijatelji. Prijatelji? Da, Jezusovi prijatelji, toda ne v zadoščenji telesnoga poželenja, ne v vživanji alkoholnih pijač, ne v plesi, potepanji, gizdosti, ne v brezdelnosti in nevoščljivosti, nego tak, kak nam pravi sv. Pismo od Abrahama: »Abraham je postao boži prijatelj zato, ar je bio poskušani z velikimi nadlogami. (Jud. 8, 22.)

Sv. Frančišek Saleški je pisao ednoj bolnici: — Mislite si na s trnjom koronanoga Jezusa, tak ranjenoga in razdrapanoga, ka se njemi bele kosti vidijo; nato se pitajte, šteri več trpi, On ali vi.

Či se ščete iznebiti ednoga križa, Bog vam zna poslati težejšega. Trpljenje, križ ide za človekom kak senca.

Dobro in potrebno je pa vsikdar mešati suze trpljenja z balzamom vüpanja na novo življenje. Jeli se ne smejejo nebesa trpečemi človeki?

Pameten odgovor.

Protestant Stolberg je povrgeo luteransko vero in stopo v našo katoličansko Cerkev.

S tem se je zamero ednomi svojemi prijatelji, ki njemu je pravo: Jaz nemam rad takših ljudi, ki svojo vero spreminjajo. — Tudi jaz ne — odgovori moder Stolberg. Či moji predniki ne bi spremenili svoje vere, meni se ne bi trebalo povračati v katoličansko. Či se protestant povrne v katoličansko vero, s tem ne spreminja vere, nego se povrne samo v ono vero, štero so predniki po nesreči zavrgli.

Na delo!

«Ki vidi svojega brata (bližnjega) v potrebi in zapre pred njim svoje srce, kak more biti lübezen boža v njem?» (Jan. 3, 17.)

Sv. Magdalena Paciška je mela za zgübleni tisti den, v šterom je ne skazala kakšega dejanja lübezni do bližnjega.

Čüjmo jo, kaj pravi: Gda jaz molim, mi Bog pomaga, gda pa svojemi bližnjemi v potrebi podam roko, jaz pomagam Bogi.

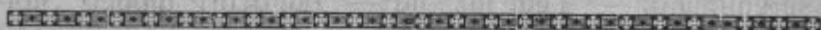
Strašna krüga.

«Niedna kužna bolezen ne vničuje tak hitro telovne moči, kak nečistost, štera strašno podkaple zdravje in življenje.» (Tissot.)

Mi pa smemo dodjati s svetim Alfonsom da: Vse pregrešnosti ranijo človeški razum, toda niedna ga tak ne vniči kak nečistost.

To je prava küga za telo in düšo, posebno pri mladini. V onom človeki, ki se je dao v nečisti greh, opešajo tudi düšne moči. Spomin oslabi, razum otemne, vola opeša in postane neodločna za jakostna dela. Stanovske dužnosti so njemu težke, vse opravlja brez veselja in spo-

lovine. Püsti molitev, odlaša spoved in sv. obhajilo; predge so ostre in duge, ogible se pobožnih knjig in vsega, ka bi ga znalo odvrniti od grešne poti, zato dobro pravi sv. Álfonz: Nečistneži so podobni onim piticam, štere se raj püstijo pomoriti, kak bi pa zapüštile mrhovino.

Poboljšani črevljar.

Moravska pravlica.

Bio je ednok eden črevljar. Delao je navadno v soboto večer prek pol noči; dostakrat ešče v nedelo, da so že drugi od meše šli. V pondelek je pa navadno celi den svetio, kak dosta takših nerednih delavcov; ja ešče v tork je dostakrat sedo v oštariji.

Ednok kesno večer v soboto pride k njemi neki dimnikar in ga prosi za prenočišče. Črevljar se pa tak dela, kak da bi nikaj ne šlišao in šivle dalje. »Prosim vas, majster, njemi pravi dimnikar, dovolite mi, da pri vas prenočim. Prekesno mi je že domo iti.«

— Nemrem, hiša je premala, — odgovori črevljar.

»Vej mi ne trbe dosta prostora« prosi dalje dimnikar.

— Nemrem! — skrči čemerno črevljar.

Dimnikar na to odide, liki ne iz hiše, skrije se v kühinjo, potegne se v peč in naskori zaspi.

V nedelo zajtra je že sijalo sunce, črevljar je pa še vedno delao. Žena stane pa ga začne opominati: »Peter, Peter, ali se ne bojiš Boga? Lüdje že v cerkev idejo, ti pa ešče itak delaš, kak da bi delaven den bio.« — Jezik za robe! Pamet nedelska, — se zdere čemerno črevljar.

— Dosta ešče mam dela, zato pa ešče dalje moram šivati. — Žena odide v cerkev. Po meši pride domo, pa moža še vedno pri deli najde. Med dverami se stavi pa pravi:

»Ža božjo voljo, Peter, nehaj delo!« Črevljar pa začne kunoti pa preklinjati, ter dalje šivle.

Na to odide žena obed pripravlat; da nazaj pride pa pri deli vidi moža, se razčemeril pa ga začne kregati: »Ka, ešče izda delaš? Božen človek, gotovo ešče vrag pride po tebe, ka neščeš bogati!« Med tem je pa začnolo močno goreti v peči; ogenj začne segrevati dimnikara. Prebūdi se, goriškoči; peč je pa bila prenisika, zato jo z hrbtom razno vrže pa v hišo skoči, ravno, da je žena pravila, ka ešče vrag pride po moža. Črevljar se prestraši, misli da je resan hūdič prišeo po njega, potere glaž pa skoči na vulico, dimnikar pa za njim, žena pa za dimnikaron, ar je mislila, ka se je resan spunilo njeno prorokūvanje. Zato beži za njima pa kriči, kak najhole more: »Hūdoba, prosim te, ne vzemi mi moža! Mož beži, beži, prekriži se!«

Tak so bežali vsi trije do sredine vesi, kje je na dobro srečo ravno dosta lūdi stalo. Mož ves zalecani se stavi, dimnikar tūdi pa se spoznata. Od toga dneva naprej je črevljar več nikdar ne šivao v nedelo pa tudi ne svetio pondelka ali pa torka.

Da bi se bar tak zgodilo vsakšemi Slovenci, ki istina ne šivle v nedelo črevlov, liki ide zajtra ob šestih k ranoj meši, pa pošteni lūdje le prle pridejo od velike meše pa od večernice, kak on od rane domo.

Poslovenil M.

Testament.

Vmirajoči oča je k sebi pozvao jokajočo hčer in njoj je pravo: »Drago dete! Vidiš bliža se mi smrtna vūra in vse bom mogočo zapūstiti. Mnogo sam se trūdo ali ne sam si mogočo dosta spraviti. Tri reči pa vendar podedūješ po meni: gledalo, meklo in razpetje.

V gledalo se pogosto gledaj, ka spoznaš svoje napake, slabosti; z meklov pomeči samo pred svojimi dverami in se ne brigaj za napake drugih; če te raznovrstno trpljenje in križi dojdejo, vzemi si v roke razpetje, glej trpečega Zveličara in pravi: »Lübi moj Odrešenik! Ti si bio mnogo nedužnejši kak jaz in vendar si mrgo dosta več trpeti, kak jaz.«

Dete moje, s temi tremi rečmi si spraviš düševni mir, ki je več vreden, kak vsi zakladi sveta.

Deklina je nikdar ne pozabila očinoga opomina. Postala je dobra kristjana, poštuvali, lübili so jo vsi, ki so jo poznali.

(Hirnök.)

